

— Ți-aș oferi chiar ceva de băut,
dar e prea multă beție în cartea asta.

— Cartea?

— În lumea asta voiam să spun.

Regele către Lanark, la pagina 602

1. TRIALOG

Când se trezi, ceața era în continuare prezentă. Ca un sentiment stăruitor de vină după ce îți înșeli iubita.

Deschise geamul dormitorului și se sprijini cu coatele de pervaz. Aerul tare, de iarnă, îl dezmetici. Pe Alina o făcu să mormăie ceva neînțeles și să-și tragă plapuma peste cap. Lăsă frigul să inunde camera și intră în baie să facă un duș rapid.

Mâncară micul dejun în tăcere. Mihai pregăti cafeaua și o turnă în căni.

— Mersi, îi spuse Alina, fără să ridice ochii din farfurie. Gândurile i se amestecaseră în cap încă de la trezire și încerca să le descâlcească.

Aleea din fața blocului era deja curățată de zăpadă, așa că pașii lor grăbiți spre stație nu lăsară nicio urmă.

Metroul ei ajunse primul. Își dădură un sărut fugar și, ocupând primul loc liber, scoase din poșetă cartea pe care o purta cu ea de două zile. Mai avea doar câteva pagini. Finalul era previzibil.

Sala de lectură în care lucra Mihai era la etajul șapte al Bibliotecii. Clădirea avea treisprezece etaje și era în centrul Orașului. Borna cu kilometrul zero era chiar în curtea interioară. Sala avea tavanul înalt și ferestre mari, alungite pe

verticală. Chiar și iarna, cea mai multă lumină din Oraș era aici, în sălile Bibliotecii. Clădirea era o capcană de fotoni, de praf și de cărți. Asta îi dădea lui Mihai un sentiment de confort, de parcă și-ar fi dorit dintotdeauna să fie bibliotecar.

Își deschise laptopul și porni albumul *Triologue* al lui Bugge Wesseltoft. *Interlude* se scurse din difuzoare cu sunetele lui amestecate, hâșâite. Dezordinea lor îl făcea de fiecare dată să-și amintească de Carte. Nu înțelesese nici până acum de ce.

Programul sălii începea la opt dimineața, dar, până la nouă, nu prea venea nimeni. Așa reușea să asculte un album întreg fără să fie nevoit să-și pună căștile. Ecoul sălii era prietenos, cald. Asta făcea mai suportabilă ninsoarea care lovea cu fulgi mari, amenințători, în geamurile imense.

Ce anotimp nesuferit, gândi Mihai. În Carte era frumos, era tot timpul vară.

Nu reușise încă să se obișnuiască cu gerul iernii și zilele scurte. Alina le tolera mai bine decât el, mai ales dacă avea lângă ea o carte și o cană de ceai fierbinte.

Pianul îi atenuă disconfortul. *Movement Eleven* era preferata lui de pe *Triologue*. De când descoperise albumul, îl ascultase în mod obsesiv. Câteodată, îl ajutase la scris. Din păcate, prea rar. Încercase să folosească muzica drept drog inspirațional. Când găsea ceva care îl ajuta, îl cuprindea frustrarea că se termina prea repede. Ca la orice drog, repetiția avea un efect tot mai slab și nu putea să crească doza. Ascultase și simfonii, pentru că erau compoziții mult mai complexe. Sperase că efectul va fi mai puternic și că o singură ascultare îi va ajunge. Se dovediseră însă mult mai imprevizibile. Aveau hopuri de adrenalină înșelătoare, la intervale neregulate, care îi abăteau atenția de la scris.

Finalul albumului lăasă în urmă o liniște moale. Îi plăcea să o asculte. Părea un reziduu al muzicii plecate sub pragul auzului, ca urma albă pe care motoarele avioanelor o lasă pe cer. Căută altceva. Se opri la un album al lui Jimmy Hendrix.

— And the wind... whispers... Mary...

Fredona piesa cu ochii închiși, legănându-se pe scaun.

— And the wind... cries... Mary...

I se păru că aude ușa. Deschise ochii și, un pic jenat de ipostaza în care fusese surprins, o întrebă pe cea care intrase:

— Ai nevoie de vreo carte?

— Nu, mersi. Am venit să-nvăț.

O urmări până se așeză și își puse căștile. Muzica dispăru din încăperea ca și cum s-ar fi evaporat. Își privi ceasul. Era nouă și trei minute. Probabil Alina începuse a doua oră de literatură universală. Era profesoară la unul dintre liceele Orașului.

— Hendrix cânta la chitară cu dinții, știai? îl întrebase Alina într-o zi, când îl ascultau.

— Înhm.

— Dar știi că nu era mișcarea lui?

— Chiar?! A furat-o?

— A furat-o de la chitaristul cu care înființase prima formație. Ăla o furase de la altul, Butch Snipes.

Mihai își amintise și el un amănunt despre viața lui Hendrix, ca și cum ar fi discutat despre un prieten care murise recent:

— Când i-a murit mama, taică-său nu l-a dus nici pe el, nici pe frate-său, Leo, la înmormântare. Le-a pus în față câte un shot de whisky să-l bea, zicându-le că bărbații așa fac față durerii.

Începuse *Fire*, dar opri piesa, decis să revină la jazz. Găsi debutul celor de la Portico Quartet și *News from Verona* i se scurse în timpane cu primele acorduri de percuție.

Mihai trimisese primul său manuscris unei edituri, după ce lucrase la el mai bine de șase ani. Se întrebase dacă să-i facă și un rezumat, însă Alina îi sugerase că două-trei rânduri despre esența lui erau suficiente pentru a stârni curiozitatea.

— Sau să-l facă pe editor să nu-l citească deloc, îi dăduse Mihai alternativa mai puțin dorită.

Până la urmă, cedase tentației de a-și închide manuscrisul într-o coajă de nucă:

Este despre relații ratate și filosofări asupra lor. Un El și o Ea, fără nume, fiecare cu poveștile sale de dragoste, călătoresc în același compartiment de tren și au o scurtă conversație, de unde începe totul. De aici și titlul: „Vorbe pe care le poți spune unei necunoscute”.

Așteptase un răspuns mai bine de trei luni. În tot acest timp, o rugase și pe Alina, de mai multe ori, să-l citească. Îl refuzase de fiecare dată.

— Nu vreau să ne despărțim fiindcă îți critic opera.

De fiecare dată i se păruse că sesizează o notă de sarcasm în glas.

De atunci, își recitise manuscrisul de câteva ori. Și, cu fiecare recitare, îi plăcuse tot mai puțin. Nu atât ideea în sine, cât stilul. Era șchiop. Chiar dacă, înainte să-l trimită editurii, îl modificase de mai multe ori. Tăiase capitole întregi, renunțase la scene pe care, atunci când le scrisese, le îndrăgise. Unele fraze, rămase din varianta inițială, erau de-a dreptul împleticite, ca mersul unui om beat, în zori de zi.

Toți Autorii scriu așa, la început, se consolase atunci, încercând să ignore un gând care se grăbise să-i ia locul primului: Unii scriu așa toată viața...

Ieri, după ce citise refuzul editurii, unul clasic, rezumat la două fraze, luase manuscrisul, care stătea prăfuit lângă laptop, și îl aruncase în coșul de gunoi de sub birou. Apoi, ieșise pe balcon și își aprinsese o țigară din pachetul Alinei. Se lăsase de fumat când terminase *Vorbe*. Se simțea inutil.

Sunt un Autor ratat. Cum aș putea fi altfel? Sunt personajul unei cărți scrise de un Autor ratat.

Orașul îl privea tăcut. Asta simțise în timp ce trăgea din țigară: că Orașul îl privește pe el, nu invers. Aici, în cartier, îl priveau geamurile simetrice ale blocurilor, în spatele cărora tristețile sau bucuriile altora ca el și Alina se puteau cel mult ghici. În Bibliotecă, îl priveau indiferente clădirile amețitor de înalte din Centru, niște paralelipiede perfecte, gri cenușii. Din depărtare, de la periferie, fabrica de hârtie, cu coșurile ei lungi, subțiri, fumegânde, îl pândeau doar din când în când.

După ce își stinsese țigara, așteptase să i se facă frig, de parcă ar fi vrut, într-o formă sau alta, să fie pedepsit pentru eșecul lui. Ziua în care *Vorbe* ajunsese la coșul de gunoi al literaturii fusese însă una mai călduroasă decât de obicei.

Intrat în casă, se trântise pe pat, așa îmbrăcat cum era. Adormise repede și chiar visase. Se trezise după vreo două ore, buimac. Își amintea scene ale vieții sale din Carte și asta îl deruta. I se mai întâmplase și în alte dăți, când se trezise cu amintirea unei plimbări prin oraș. Alt oraș, nu acesta, ci orașul din Carte, cel în care locuise de când se născuse.

Alina ajunsese acasă. Din living se auzea muzică în surdina.

— De ce ai aruncat *Vorbe*?

— Mi l-au refuzat.

Cineva strănută. Apoi își suflă nasul. Sala se umpluse pe jumătate și toți erau adânciți în studiu sau în scris. Era

invidios pe inspirația lor. Degetele unora alunecau fără oprire pe tastatură. Mihai nu scrisese niciun cuvânt în noul document, *Vorbe 2*, pe care îl salvase de mai bine de jumătate de oră. De atunci, privea clipirea enervantă a cursorului, care-i amintea, la intervale regulate, că ar fi vrut să scrie, dar nu reușea.

Avea des blocaje. Când trecea peste ele, intervenea ceva sau cineva. Pleca spre casă rumegându-și ideea nouă, gândindu-se la ea obsesiv, întorcând-o pe toate părțile. Dimineața, când se trezea, nu mai era acolo. Ca și cum ar fi lăsat-o pe noptieră și cineva i-ar fi furat-o peste noapte. Așa că lua totul de la început.

Recitind *Vorbe*, unele scene îl făcuseră să-și zică:

— Am ajuns la fel de siropos ca tata...

— Nu-i mai spune așa! îl certa Alina dacă îl auzea. Nu-i taică-tău, e un Autor ratat! Dacă te identifici tot timpul cu el, o să fii la fel de slab. Te sapi singur!

În sinea ei, era convinsă că va scrie ceva bun, ceva publicabil. Dar nu voia să-i dea speranțe, nici măcar speranța că ea crede în el. Alegea să-l lase să se simtă singur, să simtă disperarea ratării, sperând că asta îl va ajuta, într-un final.

Uneori, nu își înțelegea pasiunea pentru scris. Chiar dacă ar fi fost publicat, care ar fi fost satisfacția? Că zece, o sută, o mie i-ar fi citit fanteziile? Că ar fi fost, la rândul lui, tatăl unor personaje? Ultimul gând îl înspăimânta cel mai mult. Dacă nu le crea suficient de reale? Marea lui teamă nu era că cititorul le-ar fi considerat necredibile. Important era ca personajele lui să fie pregătite pentru Oraș dacă, la fel ca el, ar fi devenit ființe tridimensionale, învăluite de curgerea timpului.

Când gândurile îl duceau în direcția asta, mâinile începeau să-i tremure, vederea îi devenea tulbure, îl cuprindea un vertij puternic și trebuia să se întindă pentru câteva

momente, cu ochii închiși, ca să se liniștească. Alina îi aducea un pahar cu apă și îi șoptea, încercând să-l liniștească:

— Nu te mai gândi, nu se va mai repeta. A fost o întâmplare!

Simțea însă incertitudinea din glasul ei. Nu aveau cum să știe că sunt singurele personaje ajunse în Oraș. Sau primele.

Coșmarurile cu lumi livrești, create de el, care năvăleau în Oraș nu erau dese, dar păreau incredibil de reale. Și de fiecare dată își amintea cât de dureroasă fusese expulzarea lui în tridimensionalitate.

Era în Carte, spre finalul ei. Își lansa cel mai recent roman de dragoste, *Aritmetica sentimentelor*. Penultima scenă, cea în care Alina, aflată în pragul librăriei, avea ochii în lacrimi, iar Mihai îi întindea soțului ei cartea cu autograf, se termina. Îi zâmbi acestuia și, pentru un moment, privi spre ea. Amintirea mării dezamăgiri în dragoste, pe care o trăise cu Alina, îl invadează. Continuă însă să scrie autografe și să-și rostească replicile.

Când termină, își luă fiica de cinci ani, care stătuse în tot acest timp lângă el, pe scaun, și ieși în aerul călduros de vară, unde îi aștepta soția lui. Toate își pierdeau forma, deveneau schițate. Rosti în gând ultima replică, cea cu care se termina Cartea.

Rămase nemișcat. Fiica și soția nu mai erau lângă el. Totul în jur era alb, un alb dens, pe care însă nu-l simțea opresiv. În partea dreaptă a câmpului vizual apărură o fantă întunecată. Avea consistență, ca pliul unei draperii după care cineva ar fi putut sta ascuns. Întinse mâna să o atingă, să-i simtă textura, dar apropierea era o iluzie, îl despărțeau de ea câțiva pași. Îi făcu încet, cu teamă, de parcă ar fi fost un gest interzis. Nu înțelegea ce i se întâmplă și de ce era doar el aici. Murise? Nu se simțea... mort. Gândul îl amuză

și îi dădu curaj. Ajuns lângă deschizătura îngustă, întinse mâna spre ea. Brațul îi înaintă fără dificultate prin beznă, ca și când l-ar fi scos pe geam. Ceva îl plesni peste palmă, dar reflexul lui fu să și-o închidă, nu să și-o retragă. Fu smucit de coarda de care se agățase și tras printr-o beznă ce mirosea a cerneală tipografică. O explozie de lumină îl făcu să închidă ochii. Simți o lovitură puternică în plex și rămase fără aer.

O briză plăcută, de primăvară, îi atinse fața. Pleoapele îi erau grele, dar reuși să le deschidă. Văzu verde, apoi albastru. Era cerul senin, strecurat printre frunzele de-abia crescute ale copacilor. Sub el, pământul era încă umed, ca după o ploaie recentă. Din când în când, zgomotul înfundat al unor roți grăbite pe asfalt ajungea până la el.

Se ridică în coate și privi în jur. Aproape de el, în iarbă, stătea întinsă Alina, îmbrăcată cum o văzuse cu câteva clipe în urmă: o bluză cu mânecă scurtă, albă, blugi trei sferturi și niște sandale simple, fără toc. Pe piept i se mișca, în ritmul lent al respirației, medalionul agățat la gât. Verigheta îi dispăruse de pe deget, dar urma lăsată de metal trăda prezența recentă. Se aplecă spre ea și o sărută. Asta simți că vrea să facă. Că vrea, nu că trebuie. Nu că scrie undeva, într-un scenariu.

Alina deschise ochii și îl întrebă:

— Ce s-a-ntâmplat?

— Habar n-am.

Privi în jur, confuză.

— Cum am ajuns aici?

— Tu ce-ți amintești?

— Doar că am ieșit din librărie, i-am cerut lui Darius cartea să citesc autograful și apoi m-am trezit aici. M-ai sărutat cumva?

— Da, recunosc Mihai fără să ezite.